

[Ellemann-Jensen]

rammer, som er lagt af samfundet. Der er ikke nogen, der bare har fået en pose pensionspenge og beskeden: ud og invester, kammerat! Det er den anden måde, det er skabt på. Det er den anden måde, det skal rettes op på. Det er den anden måde, der skal arbejdes videre på. Og selvfølgelig kan man da spare de penge, uden at man går hen og invaliderer samfundet.

Statsministeren fremstillede det her, som om det var komplet umuligt at spare en krone i den sociale sektor uden at ramme de svageste. Ja men man kan da spare ganske betydelige beløb dér uden at ramme de svageste. Hvis statsministeren savner ideer, så spørg hr. Camre! Han har været fremme med nogle udmærkede eksempler på, hvor det går skævt, og det ved man også udmærket godt i socialdemokratiet. Det er bare ubehageligt at tage fat på det, specielt i en politisk situation som den, vi befinder os i nu.

Men jeg beder om, at vi ikke taler os bort fra hinanden, længere bort, end det er absolut nødvendigt, for selv om vi ser forskelligt på, hvordan tingene fungerer, har vi jo dog en fælles målsætning. Vi har den fælles målsætning, at vi gerne vil have sat gang i produktionen og beskæftigelsen. Vi tror altså ikke på, at tanken om at indføre indekslån og bruge pensionspenge vil hjælpe. Vi tror, det vil være meget farligt, hvis man lokker eller presser nogle virksomheder til at gå ind i en indeksfinansiering, fordi vi ved, at virksomhedernes indtjening er meget svingende, og vi ved, at skal man lave en indeks for sådan en indeksfinansiering, som tager rimeligt hensyn til de pensioner, som man jo heller ikke vil antaste, hænger tingene ganske enkelt ikke sammen. Så vil virksomhederne komme ud i en frygtelig risikabel situation, inden der er gået ret lang tid.

Så jeg skal endnu en gang opfordre regeringen til at tænke sig ganske grundigt om og overveje, om der dog ikke var mulighed for, at man kunne prøve at tage fat på nogle af de hellige køer omkring den offentlige sektor, for det, der er situationen for øjeblikket, er jo, at vi oplever disse eksplosive stigninger i underskuddet på statsfinanserne. Statsministeren beskrev her den offentlige sektor ved at nævne en lang række procenter for, hvor stort skattetrykket er i forskellige lande. Man kan sagtens smide sådanne forskellige tal i hovedet på hinanden. Jeg synes, at et andet

tal er nok så interessant lige for øjeblikket, hr. statsminister, og det er det tal, der viser, hvor stort vores underskud på statsfinanserne bliver til næste år i forhold til vores nationalprodukt. Det vil efter de seneste tal, finansministeren er kommet med, blive over 8 pct. af vores nationalprodukt, og det er 3-4 gange så meget som i de dårligst stillede af de lande, vi typisk kan sammenligne os med. Så godt nok er der andre lande, der har en stor offentlig sektor, men der er ingen andre lande, der bærer sig så skævt og ufornuftigt ad, som vi gør. Vi har en offentlig sektor, der lige præcis er en smule større end de andres, og vi finansierer den altså ved at lade finansministeren sidde og trykke sine statsobligationer. Så er det jo ikke så sært, at kurserne løber løbsk, og at renten bliver høj, så man skal ud med den hvide hat og se, om man kan finde på tryllekunstner.

Jeg kan forstå, at socialdemokratiet er klemt, og det klemte fremgår vel også af den lille hilsen, man har fået fra overgræsrodderne her sidst på eftermiddagen. Jeg står her med en udtalelse fra LOs repræsentantskabsmøde, som er blevet vedtaget i eftermiddags, og deri siger LO: »De passivt anbragte kapitaldannelser, som især er vokset betydeligt på baggrund af de senere års høje realrente, må nu investeres aktivt til fremme af beskæftigelsen ... uden at man derved forringer de pensionstilsagn, som er indeholdt i gældende overenskomster.« Og man slutter bombastisk på sidste side: »Hvis der ikke kan opnås tilslutning hertil i folketinget, bærer de snæversynede borgerlige politiske partier alene ansvaret.«

Jeg kan godt se, at man er klemt af overgræsrodderne, og jeg kan også godt se, at det er svært at leve op til det med, at man dels skal have pengene ud at arbejde, dels skal lade være med at forringe pensionerne. Det lader sig ganske enkelt ikke gøre. Men prøv dog så at gå en anden vej! Prøv dog at gå den vej, som vi har peget på, den vej, der giver virksomhederne mulighed for selv at vække det, som jeg kaldte de slumrende kræfter! Det er alle de kræfter, der ikke får lov til at arbejde i dag, bl.a. fordi det ikke kan betale sig for dem at blive sat i gang.

Hr. Camre har stillet et dagsordensforslag, og det kan venstre stemme for. Det er jo en meget interessant dagsorden. Det er vel næsten en historisk dagsorden, vi er blevet stil-